

Thi, trods begejstrede Venners Paastand om det modsatte, faar man efter Skildringer og Billede Indtryk af en meget lidt tiltalende ung Pige, der først med Aarene fik det dejlige, gamle Ansigt, som Litografiet efter Richmonds Billede viser.

H. Martineau er født i Norwich, den tredje yngste af en stor Søskenflokk. Faderen var Manufakturhandler. Hele sit Liv blev hun svag, til Dels maaske, fordi hendes Amme nær havde sultet hende ihjel, idet hun skjulte for Moderen, at hun ingen Mælk havde. Hendes Svaghed forøgedes ved de Lidelser, et overordentlig let paavirkeligt Sind medfører. Frygt var den første, uvilkaarlige Følelse, alt indgød hende, en vild, uovervindelig Angst, hvor Aarsag og Virkning aldrig stod i forstaaeligt Forhold til hinanden, men alt syntes at bero paa rent legemlige, for andre ubegribelige Fornemmelser. De høje Fyrretræer, Græsset, der snoede sig om hendes Fod, Regnbuefarverne, Solen gennem Lysekronen kastede over Væggen, Lyden af Spanskrøret, naar Sengklæder bankedes, fremfor alt: Stjærnehimlen, som hun troede, vilde sænke sig mod hendes Hoved for til sidst at knuse hende, alt dette, og næsten alt andet, fyldte hende med en dyb Rædsel, som hun vel vogtede sig for at tilstaa. Thi Mennesker var fuldt saa forfærdelige. Femten Aar gammel mødte hun første Gang en, der ikke skræmmede hende, „dette velsignede Væsen“ var en ældre Tante, der altid af den Grund havde sin egen, store Plads i hendes Hjærte.

I Hjemmet var der ingen Hjælp at finde. Det var et af den Slags exemplarisk førte Huse, hvor alt gaar efter Regler, der ingen Undtagelser kjende, hvor haardføre Børn trives, medens finere Naturer lide utrolige Kvaler under Hensynsløshed, udøvet i de allerhæderligste Grundsætningers Navn. Moderen synes at have været en forstandig, pligttro Kvinde, villig til alle Ofre for at bringe sine Børn frem, men uden Anelse om, at et Kjærtegn undertiden er tusinde Gange mere værd end den mest uimodsigelig sande Lærdom. Den Behandling, H. M. led under, vilde nærmest svare til, om man med en Jærnklo spillede paa en fin og skrøbelig Violin. Hun erindrer, at to Gange — to Gange! — medens hun var Barn, er der nogen, der har været venlig mod hende. Den ene Gang var det hendes Moder.

„Mit Liv begyndte med Vinter“, siger hun. Pint af Længsel efter Ømhed, skinsyg, saa hun kunde faa Anfald af Raseri,